

den foreslaaede Paragraph kun samler Sum-
merne fra de forskjellige enkelte Paragrapher
og sætter dem ind der, hvor de dog efter Grund-
loven nærmest høre hjemme, i selve Finants-
loven. Jeg skal villig anerkjende, at det er en
Feil, at man ikke ved saadanne Love, der med-
føre Udgifter, gjør et Overslag over, hvor Meget
Udgifterne vilde beløbe sig til, og da i selve
Finantsloven optager disse calculerede Summer,
hver paa sin Conto og eventuelt, altsaa un-
der den Forudsætning, at Loven bliver vedtagen;
det anseer jeg for den rigtige Fremgangsmaade.
Jeg skal derfor samstemme med den ærede
Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds
i alt det, han har sagt om Indholdet af den
foreslaaede Paragraph; men saa vil jeg ogsaa
bede ham være enig med mig om at gjøre det
Samme gjældende mod alle de tilsvarende Para-
grapher, som have staaet i de enkelte Love;
saa vilde vi være ganske enige.

Tscherning. Det gjør mig ondt, at jeg
dog ikke kan det, og jeg skal sige den ærede
Minister, at det ikke er for et Princip, men
for en Bequemmeligheds Skyld. Naar vi den
sidste Dag, vi ere sammen her, votere en Lov,
som det er ønskeligt maa komme til Udførelse,
skulle vi saa skabe en ny Bevillingslopp, affondret
fra Loven, eller skulle vi lade Loven blive ved-
tagen uden at komme til Udførelse, eller skulle
vi i Loven sætte den sædvanlige Bevillingspara-
graph? Den Maade at optage disse ubestemte
Bevillingsparagrafer i Finantsloven som en
Sum af de samme Størrelser kan være lige-
saa god, men den er ikke ligesaa beqvem; det
er det Samme som Paragrapherne i de for-
skjellige Love, men det er langt ubevquemere,
og det er kun det, jeg har derimod. Jeg seer
med Fornøielse heraf, at man anseer Para-
graphen for rigtig; man flytter den blot fra et
beqvemt Sted til et ubevemt, og det har jeg
fundet mig i, men for den gode Sags egen
Skyld kan jeg ikke lade være at sige det; naar
det ikke var for Andet end for at sige det,
skulde jeg tie dermed, men da det virkelig er
for den gode Sags Skyld, er det nødvendigt
at gjøre opmærksom derpaa. Man har, som
sagt, opfundet den ubevquemeste Maade, man

kunde, for at komme bort fra denne Sag, der-
som man nemlig betragter den som en Maade,
der skulde have Gyldighed for Fremtiden. Det
Beqvemme er at afgjøre det samme. Spørgs-
maal ved hver Lov og erindre, at Finantsloven
bestaaer af en Sum af forskjellige Lovbestem-
melser, Tillægsbevillinger, Efterbevillinger og,
om man vil, selv Afgjørelser, som komme fra
Statsrevisionen og de Beslutninger, som følge
dermed, thi disse Beslutninger ere, om man
saa vil, Afslutninger af det vedkommende Fi-
nantsaar.

Da ellers ingen begjærede Ordet, streb man
til Afstemning, hvorved

Fællesudvalgets Forslag:

At Folkethinget forkaster Lovforslagets § 5,
saalydende:

„For Finantsaaaret 1861—62 bevilges det
Tilskud til Lønninger, som udfordres efter nær-
værende Lov“

vedtoges med 57 Stemmer mod 2.

Lovforslaget blev derpaa efterat For-
manden med Forsamlingens Samtykke havde
fritaget sig for at lade det oplæse, sat under
Afstemning og vedtoges med 50 Stemmer
imod 10.

Formanden: Da Loven nu er vedtagen
i en Form, der er overeensstemmende med den
allerede af Landstinget vedtagne, bliver den
at tilfille. Conseilspræsidenten.

Man gif derpaa til det sidste Nummer paa
Dagsordenen: Eventuelt tredie Behand-
ling af Forslag til Lov om nogle For-
andringer i Fæstelovgivningen, ef-
terat Forsamlingen uden Forhandling een-
stemmig med 64 Stemmer havde vedtaget,
at Sagen nu maatte foretages, skjøndt
den i Forretningsordenen foreskrevne Frist mel-
lem anden og tredie Behandling ikke var ud-
løben.

(Anden Behandling findes i Tiden den Sp. 6260 ff.)